Albert Pla

TAX & LABOUR LAWYER S.L.P.
Assessoria Jurídica

Advocat especialitzat en Dret Fiscal i Laboral
Professor de Dret Financer i Tributari
de la Universitat Pompeu Fabra

La universitat i el món de la docència presidiran la trobada en el sentit més literal. La Facultat de Dret de la Universitat Pompeu Fabra, un emblemàtic edifici del campus de la Ciutadella, serà el lloc on s'emmarquen unes hores de conversa amena amb un advocat "polifacètic". En un despatx, penjat gairebé del cel de la facultat, un advocat intel·lectual, compromès i didàctic serà capaç d'explicar el què i el com d'haver arribat fins allà. L'Albert Pla i Planas és, a més d'advocat, professor de la Facultat de Dret de la Universitat Pompeu Fabra. Concretament, és professor titular de Dret Financer i Tributari de la universitat.

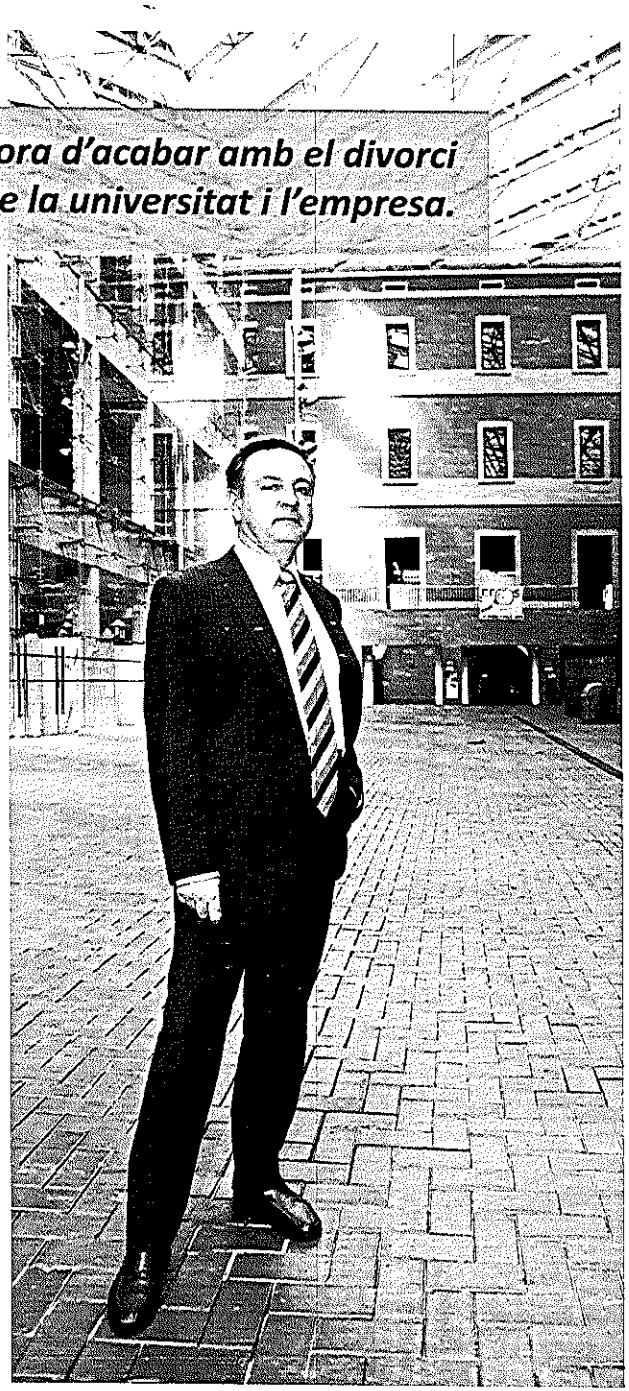
Però no és ni ha estat només professor. Diverses responsabilitats i càrrecs l'han acompanyat durant aquest període: sotsdirector del Departament de Dret, cap d'estudis de l'Escola Universitària de Ciències Empresarials, delegat de Política Lingüística i també membre de la Comissió Permanent de la Xarxa Vives d'Universitats, l'organisme que agrupa les diferents universitats de l'àmbit lingüístic català. Però actualment, a més d'exercir com a professor i advocat especialitzat en Dret Tributari, representa la UPF a l'òrgan de govern de l'Escola Universitària del Maresme.

"El món de les ciències no és el meu". Aquest és el punt de partida perquè avui en dia puguem parlar d'un advocat anomenat Albert Pla i Planas. Les matemàtiques, la física i la química no eren amigues amables, i això, sumat als seus interessos socials i inquietuds polítiques, va fer que acabés graduant-se en la Facultat de Dret de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) l'any 1986.

L'Albert no va decidir d'un dia per l'altre ser especialista en l'àrea de dret tributari. Quan va acabar la carrera, ni tan sols era una de les assignatures preferides. Uns anys després, en un dels despatxos que va treballar, li van oferir la possibilitat de cursar un postgrau en Dret Tributari, que, a més a més, li van finançar i, a causa del buit que hi havia de professionals en el bufet, va dir que sí a la proposta. D'aleshores ençà, molts camins recorreguts i aquell primer postgrau li han possibilitat poder acabar essent ell qui forma generacions de futurs advocats en aquesta matèria.

L'ésser humà sempre mostra una gran resistència al canvi.

És hora d'acabar amb el divorci entre la universitat i l'empresa.

L'any 1990 naixia la UPF, la Universitat Pompeu Fabra, i l'Albert entrava a formar part del cos docent un any després, el dia 1 de setembre de 1991. Per tant, el trajecte professional de l'Albert està íntimament lligat a la docència universitària. I, sense cap mena de dubte, és un fervent creient de la formació, de la innovació i del reciclatge laboral. Afirma, amb certa contundència, que *"un bon professional ha de mostrar-se disposat a formar-se contínuament i permanentment"*. Per ell, ser advocat significa estar immers en una professió vocacional perquè *"requereix de molt estudi, d'esforç, de dedicació i d'assumpció de responsabilitats"*. I potser una de les fites que té més clares i que remarca en diverses ocasions és el fet que *"cal avançar cap a una especialització dels advocats"*. Se sent molt unit a aquesta universitat perquè *"la UPF va portar una nova forma de fer les coses"*. Ho afirma en referència a l'aulari, a la logística dels diferents edificis, a la formació dels professionals que hi treballen i, fins i tot, pel fet de la ràpida adaptació al Pla Bolonya. Defineix la UPF amb tres paraules i una cua que sentencia la frase: *"Pública, urbana, mitjana... i amb vocació d'excel·lència"*.

L'Albert no és només un professor universitari que ha ostentat diversos càrrecs de responsabilitat en aquest àmbit, és també un pensador. Un pensador de temes que el vinculen com a professional però, sobretot, com a intel·lectual del temps que li ha tocat viure. Hom que reflexiona sobre el paper de la universitat en aquest segle

Un bon professional ha de mostrar-se disposat a formar-se contínuament i permanentment.

XXI. Creu que *"ja és hora d'acabar amb el divorci entre la universitat i l'empresa"*. I després explica, amb arguments sòlids, tot el camí que li queda per recórrer a la universitat a casa nostra: *"El nostre país continua sense col·locar cap de les seves universitats entre les cent millors del món, si atenem diversos rànquings internacionals. Cal destacar, però, les posicions de la Universitat de Barcelona, lloc cent quaranta-dos, i de la Universitat Pompeu Fabra, lloc cent cinquanta-cinc"*.

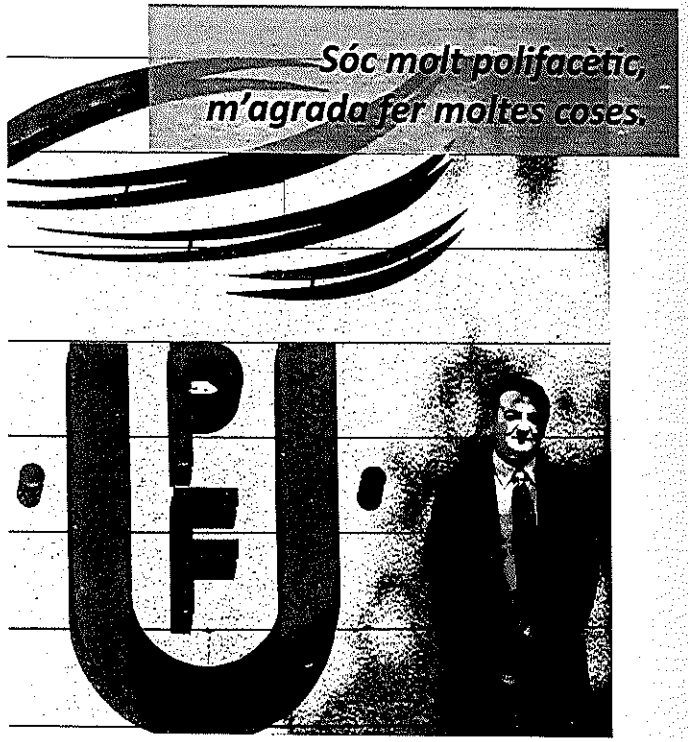
Advocat amb despatx propi, col·laborador d'altres despatxos de lletrats, docent, càrrecs i responsabilitats acadèmiques, i familiars, sens dubte, també. Com es pot combinar tot això? *"El dia té vint-i-quatre hores i no dóna per a més"*. En sentir la seva pròpia afirmació, però, s'atura i confessa obertament: *"Sóc molt polifacètic i m'agrada fer moltes coses"*. No només li agrada fer-les, les fa. Potser aquest és el secret per a poder-ho fer, sentir que hom vol fer, que està interessat en molts temes, que el motiva l'acció. I ell ho mostra en cada frase, en cada paraula que afegeix al discurs.

En el camp universitari, al qual dedica moltes hores, té alguns projectes que estudia, reflexiona i vol endegar. Creu que és hora d'activar noves especialitats del dret en el tercer cicle d'estudis superiors. Està valorant la possibilitat de donar el tret de sortida a un programa de postgrau en Dret Laboral.

Parlant de la seva feina, del seu dia a dia, del temps total que dedica a la professió, té clara la seva opinió: *"Tot el que faig és voluntari: ges-*

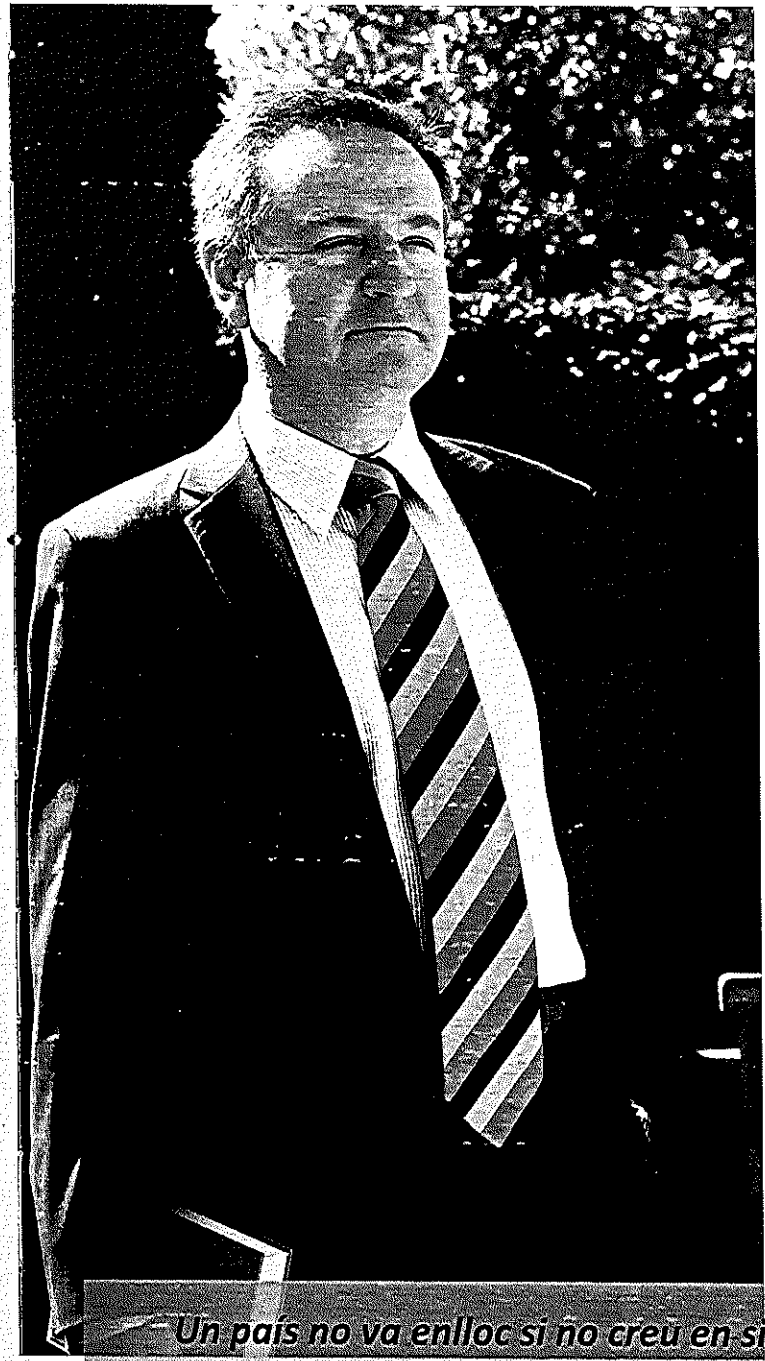
tió universitària, docència, tracte amb el client, però sé que l'estrès també crea una certa addicció". Es confessa parcialment estressat, però des del seu criteri de lliure elecció del que fa. Combinar-ho tot el satisfà. Es nota, però, una afecció més marcada, encara que no expressada de forma directa, pel món de la docència. Tant és així que, en una de les reflexions en veu alta que apareix durant la conversa, confessa: *"Si jo ara tingués un any sabàtic com a docent, trobaria a faltar, i molt, el tracte amb l'alumnat. Aquest tracte amb els alumnes és com un recés de pau de dues hores".*

La docència i l'advocacia no estan tan lluny, sembla. *"Un advocat és una persona que exercita una activitat econòmica, de caràcter professional i que compleix una funció social importantíssima. És a dir, presta un servei al ciutadà però amb unes connotacions socials molt importants".* Des d'aquesta actitud didàctica, però sobretot des de la seva més profunda creença en els equilibris que ha de tenir tot el sistema, mostra el que considera que és i hauria de ser un advocat. I afegeix, cercant i mesurant les paraules: *"Un alt grau de responsabilitat i un alt grau de vocació és el que ha de tenir l'advocat. És necessari l'estudi, l'esforç i la dedicació. Un advocat és una de les peces claus per a ajudar a complir un valor absolut com és el de la justícia".* Quan parla d'aquest vessant social tan important, està realment parlant de com l'advocat s'ha d'implicar perquè la balança de la justícia pugui continuar sent un model de referència d'un país democràtic. Es considera un advocat sempre al peu del canó. Si el client el necessita,

sap que haurà de ser-hi, independentment que aquell dia es trobi malament o tingui altres obligacions. El temps d'un procés judicial, el "tempo" jurídic, està molt marcat i l'advocat no pot fallar al client mai. De tota manera, sense voler, retorna a la docència del dret i recorda com és de gratificant quan, uns anys després, es troba un antic alumne i li comenta el profit que va treure de les seves classes i li agraeix tota la formació rebuda.

Entre tanta reflexió i definició del que és o no és l'advocacia que ell exerceix, apareixen experiències curioses: un client que va morir sense haver acabat tot el seu procés judicial, la forma en què arriben els casos al despatx... Però el més divertit, sens dubte, és el fet que el nom, el seu nom, Albert Pla, és totalment coincident amb el d'un cantautor català especial i curiós que també es diu Albert Pla. I alguna vegada, aquesta coincidència nominal ha portat més d'un riure o somriure a la vida de l' Albert Pla advocat.

Un país no va enlloc si no creu en si mateix i llença missatges en positiu.

I entre tanta activitat acadèmica i laboral, troba temps per a la lectura, però del llibre d'història, de política. La música clàssica el sol acompanyar i, quan pot, passeja, camina, un "esport suau" que el relaxa i l'ajuda a pensar. Però, per sobre de tot això, el seu temps de lleure significa conrear les amistats sempre que pot i gaudir de la família i de la seva filla. Una filla que va veure néixer, malgrat que el procés del part va acabar en una cesària.

L'Albert Pla i Planas, advocat, docent, entre d'altres, és un professional que creu que la via de creixement passa per l'estudi, per la formació, pel coneixement profund, i això ho demostra fent partícip a qui s'asseu davant d'ell de la seva passió per ensenyar, per la didàctica, per la pedagogia més pràctica, per crear des de la docència nous camins per al dret.

